

ՏԱՐԻԱ, ԿԱՄՍԱՐԱԿԱՆ ԱՐՁԱՆԱԳՈՐԾ (1)

Մոնմարթը, արուեստագէտներու ծիծաղկոտ անակներ, նեղ ծառուղիին երկու կողմը, կը թուին խօսակցիլ իրարու հետ: Յանկարծ երկու սոսկալի պահապան շուներ մեր դէմ կը վազեն, ժանիբնին ցցած: Չայն մը կը թնդայ, շուները կը հանդարտին, ու կարծես կախարհանքով մը՝ դուռը կը բացուի, ու մեզ Տարիա Կամսարականի տան մէջ կը գտնենք:

Այնքան ապուշ որքան անհրաժեշտ պայմանադրական Փրազներու քանի մը փոխանակութիւններէ յետոյ, կը խնդրենք որ գործերը մեզի ցոյց տրուին:

Փոքրիկ սանդուղէ մը վար լննելով, ինքզինքնիս կը գտնենք աշխատանոցին մէջ, որ լուսաւորուած է ամենէն մեղմ լոյսովը որ կարելի է: Կուզանք վրդովել տարօրինակ մնջկատակը կիսանդրիներուն. մին դէպ ի ձախ կը նայի, միւսը դէպ ի աջ, այն մէկը բազուկները կը կարկատէ դէպ ի պատը, ուրիշ մը գլուխը դէպ ի երկինք կը բարձրացնէ, եւ սա միւսը, գլուխը կախած, կը խոկայ: Ուրիշներ, խորհրդաւոր լաթերու մէջ փաթթուած, կը սպասեն որ արուեստագէտը անոնց տայ վերջնական՝ եթէ ոչ յաւիտենական՝ կեցուածք մը: Կը նմանին երախաներու, որ դեռ խանձարուրներու մէջ ծրարուած են եւ որոնց ստանալիք ապագայ ձեւերը կ'անգիտանանք: Յնորատեսական

Երեւոյթով այդ հրէշներէն մին մեզ մասնաւորապէս իրեն կը քաշէ: Անոր սիլուէթը կը յիշեցնէ տարտամ Յաղթանակ մը Սամոթրակէի:

Տարիա Կամսարական. — Զրբեր կինը
Կենդանագիր Տիկին Ի. Ռ. Ի

(1) Հանոյֆով կը հրատարակեմք քարգմանութիւնը՝ տաղանդաւոր արձանագործուի տիկին Տարիա Կամսարական - Կիօմաիի արուեստին նուիրուած այս յօդուածին գոր Պ. Հրանդ Թէֆէեան (Հանրի Հերո) փրանսերէն լեզուով գրեց Անահիտի համար:

Տարիա Կամսարական կը հաճի քակել լաթերը որ իր գործը կը բանտեն՝ մոմեայի մը նման: Երեւան կուզայ հոյակապ կլին մը « աւանց գլխու »:

« Այս զանգուածը, կ'ըսէ մեզի արուեստագիտուհին, որ գլխուն տեղը կը բռնէ եւ որ թեւ մը չէ տակաւին, պէ՛տք է սակայն ինծի՝ շարադրութեանս հաւասարակչութեան համար, ու ես ալ դեռ չեմ գիտեր թէ ան ի՞նչ ձեւ պիտի ստնէ »:

Այսպէսով վերահասու կ'ըլլանք աշխատե-

կա, խոստովանինք, կրնայ առաջին վայրկեանին քիչ մը շուարեցնել այցելուները: Մերթ ուրեմն, ան կը կաղապարէ, բնութեան ամենէն ստարկայական, ամենէն ճշգրիտ դիտողութեան մեկնելով: Այսպէս ան կը քանդակէ, աւելի ճիշդ՝ կը փորագրէ, բրուտի կաւին մէջ՝ արձանիկներ, մանրախուզութեամբ մը որ արժա-

Տարիա Կամսարական. — Մայրութիւնը

լու եղանակի մը որ սիրելի է մեր արուեստագիտուհին: Զանգուած մը՝ նախ՝ իրեն անհրաժեշտ կը թուի, ու ետքն է որ պիտի մտածէ նշանակութիւն մը տալ այդ զանգուածին:

Կարծելու չէ սակայն թէ Տարիա Կամսարականի մօտ՝ ստեղծագործ մտածումին այդ պնացքը միշտ այդ կերպով կատարուի: Երբեմն ան կը հետեւի հակառակ մեթոտին: Եւ ասի-

նի է Վերածնութեան արուեստագէտներուն, կամ աւելի ճիշդ՝ հին Եգիպտոսի ինչ ինչ անդրիադործներուն: Երթունքները խծպուած են վերջին ծայր գիտուն ճարտարութեամբ մը, սունգերը նրբօրէն կը թրթոսան: Այն աստիճան, որ այդ արձանիկները դիւրաւ կրնան յախճապակիով վերարտադրուիլ, եւ այդպէս՝ անոնք արեւելեան սէվրերու ինքնատիպ շարք

մը պիտի կազմէին :

Վերլուծական ու համադրական մեթոտներու այս հակադրութեան մասին հարցումներ կ'ուղղենք արուեստագիտուհիին : Այդ տարրերակերպութիւնը դիտակի՞ց է թէ ոչ : « Ես ինքս կը նկատեմ այդ հակադրութիւնը, կը պատասխանէ անկեղծօրէն Տարիա Կամսարական, եւ երբեմն նոյն իսկ կը տառապիմ ատով : Քիչ առաջ քողազերծուած այդ արձանի ուրուագծին եւ այս արձանիկներուն միջեւ կը չափեմ ամբողջ հեռաւորութիւնը որ կայ ... միայն թէ ի՞նչ ընեմ, Բնութեան սէրը երբեմն իմ մէջս այնպէս կը տիրապետէ, որ այլ եւս չեմ համարձակիր անոր մանրամասնութիւններէն մէկն իսկ զոհել : Ակամայ, անոր ստրուկը կը դառնամ, եւ արդէն մեծ հաճոյք մըն ալ կը զգամ այդպիսի աշխատանք մը կատարելով : Թերեւս հայկական առհաւուրութիւն (atavisme) մըն է որ այն ատեն կը ներգործէ իմ մէջս : Թերեւս ազդեցութիւնն է մեր ցեղի հին մանրանկարիչներուն, որ դիս կը մղէ այս ծայրայեղօրէն մանրակրկիտ յօրինումին » :

Ատիկա մեզի շատ կարելի կը թուի, ու կը կարծենք թէ եզիպտական ազդեցութիւնն ալ հոտ դեր ունի : Որովհետեւ Տարիա Կամսարական Եզիպտոս ծնած ու հոն երկար ատեն ապրած ըլլալով՝ Կիզէի թանգարանին անդուզական հրաշալիքներուն մօտիկ, քարին նրբաքանդակման իր սէրը բնականօրէն ծագած է իր մէջ՝ այդ գլուխ - գործոցները դիտելով : Հետաքրքրական նկատողութիւն մը կ'ամբացնէ արդէն մեր վարկածը. մեր արուեստագիտուհիին երբեք չէ խորհած նկարել (արդ ամէն ոք դիտէ թէ Եզիպտոսի մէջ նկարչական արուեստը այսօր գրեթէ անգոյ է) :

Բայց ահա օր մը մեր արուեստագիտուհիին կը հեռանայ սակայն Փարաւոններու հրաշալի ոտտանէն ու կ'իյնայ Ֆրանսա, Փարիզ, գեղարուեստական վերանորոգման շարժումի մը մէջտեղ, այն պահուն իսկ ուր կը ջանան արձանագործութիւնը զօրացնել՝ զայն ճարտարապետական տարր մը նկատելով : Տարիա Կամսարական կը յաճախէ այն ատեն « Լա Կրանտ Շոմիէր »ի աշխատանոցը՝ Մոնփարնաս, յարատեւօրէն կը հետեւի մեծանուն վարպետ Պուրտէլի դասերուն, եւ քիչ յետոյ անոր նախընտրած աշակերտներէն մին կը դառնայ : Պուրտէլի միջոցով, ան ազդեցութիւնը կ'ընդունի Ֆրանսական կը յաճախէ այն ատեն « Լա Կրանտ Շոմիէր »ի աշխատանոցը՝ Մոնփարնաս, յարատեւօրէն կը հետեւի մեծանուն վարպետ Պուրտէլի դասերուն, եւ քիչ յետոյ անոր նախընտրած աշակերտներէն մին կը դառնայ : Պուրտէլի միջոցով, ան ազդեցութիւնը կ'ընդունի Ֆրանսական

Տարիա Կամսարական. — Շրջագարձ տէրվիշ

բանասական գեղեցկագիտութեան որ Բնութեան ծայրայեղօրէն ստրկական նմանողութեան որոշ սահմաններ կը դնէ յանուն բանականութեան :

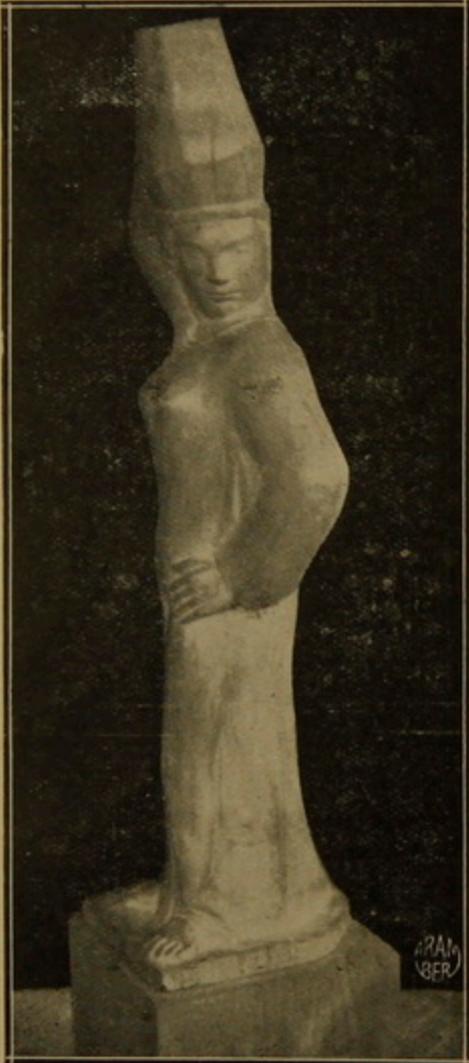
Այլ եւս խնդիրը տեսնուածը վերարտադրելու մէջ չի կայանար (նոյն իսկ մեծ զգայնութեամբ), այլ ամէն բանէ առաջ զանգուածներու ճիշդ հաւասարակշռութիւնը՝ հաստատուած կանոններու համեմատ՝ փնտռելու մէջ :

Բայց գտնելու համար Պուրտէլեան շրջանին իր արտադրած գործերը, պէտք է քաջու-

Թիւնն ունենանք մեր հետազօտական պտոյտը յառաջ տանիլ մինչեւ բնակարանին ստորերկրեայ մասը, մինչեւ նկուղը՝ աւելի ճիշդ: Եւ հոն, ածուխի դէզի մը վրայ, հին տախտակներու վրայ, վերջի վերջոյ կը նշմարենք լքուած կին մը, ու քիչ մը անդին, մարդ մը՝ նոյնքան միմաւորիկ ... այս վերջինը պէտք է չափազանց ձանձրանայ իր կնոջմէն այսպէս բաժնուած ըլլալուն համար: Կորաքամակ կը քալենք նկուղին վտանգաւոր բաւիղներուն մէջէն, կը կարծենք Մեծ Բուրգին նրբանցքներուն մէջ սողալ առասպելական գանձի մ'ի խնդիր:

Սակայն Պուրտէլեան շրջանը բաւական կարծատեւ եղաւ, որովհետեւ մեր արուեստագիտուհին քիչ յետոյ իրր վարպետ առաւ Շաքի արձանագործը, եւ աւելի եւս բռնատիրական սճաւորում մը պարտադրուեցաւ իր գործերուն: Պէտք է ըսե՞նք թէ այդ սճաւորումը սոյնպիսի ձեւով մը դարգացաւ որ այլ եւս ծայրայեղ դարձաւ, այն աստիճան որ երբեմն Տաւրիա Կամսարականին կորսնցնել տուաւ բնութեան այն բուն սէրը գոր սակայն իր օրօրոցէն սկսեալ ունէր իր մէջ: Բարեբաղդարար, մեր ուշիմ արուեստագիտուհին քիչ ատենէն ինքն իսկ զգաց վտանգը որ իրեն կը սպառնար: Քաջութիւնն ունեցաւ ինքզինքն ազատելու վտանգաւոր Շաքիին շատ բացարձակ ազդեցութենէն, եւ այն ատեն, իր հօր անձնականութեան մէկ ընդոստումովը, ջանալով իր բոլոր ոգեկան ձգտումները, իր բոլոր կերպարուեստական փորձարկութիւնները ձուլել միակ գործի մը մէջ, ան յօրինեց այդ հոյակապ «Գիրկընդխառնում»ը, որ իր պատուարեր տեղը զբաւեց 1932ի Թիւրքիի սալոնին մէջ: Հոն կը տեսնենք այրն ու կինը միացած, այս անգամ այնքան ամբողջական կերպով, իրան իրանի դէմ, որ այլ եւս կարծես միակ մարմին մը կը կազմեն: Միտերուն ու ոգիին իրերաթափանցումն է բացարձակ սիրոյն մէջ: Եւ ինչ որ գեղեցկութիւնը կը կազմէ այդ կտորին (Վոլվիի գորշ քարի մէջ քանդակուած), այն է որ խորհրդանշանի մը բարձրութեանը կը հասնի: Շատ հե-

ւու ենք հոս՝ գորովագին զգայութենէն Ռոտէնի « Համբոյր »ին ուր այրը թեւովը փափկօրէն կը բռնէ կին մը կիտանուալ: Հոս, հեշտահանութիւնը, իր բիրտ վայրենութեանն իսկ

Տաւրիա Կամսարական. — ջրբեր կինը

մէջ, աւելի մաքուր կը մնայ: Մարդուն ու կնոջ խոյանքը անոնցմէ իւրաքանչիւրին մէջ նոյնքան յարատեւութեամբ կը հաստատուի: Իրենց ճիգերը զուգահեռական են՝ ի խնդիր միացման: Այս Գիրկընդխառնումը՝ ըստ մեզ՝ Տաւրիա Կամսարականի գլխաւոր գործն է: Ան կրնայ նոյն իսկ յաւակնիլ դուրս - գործոցի

ախողոտին (զոր այնքան պոռնկացուցած են մեր օրերուն) :

Եւ սակայն արուեստագիտուհին, ծայրայեղօրէն համետ, դեռ դո՛ւ չ'երեւար : « Կ'ուզէի, կ'ըսէ մեզի, այս գործս վերսկսիլ՝ զանգուածներու պարզացման մէջ աւելի կեանք դնելով » :

Տարիա Կամսարական, ինչպէս կը տեսնուի, գերազանցօրէն մտահոգ արուեստագէտ մըն է : Չ'ուզեր ուրանալ իր անցեալին որոշ մէկ ձգտումը, ոչ ալ այսօրուան արձանագործական նորաձեւութեանց ազդեցութենէն խուսափիլ : Նրբացեալ, բաց, « ընտրողական » միտք, անամէն կողմէ կ'ընդունի կոչը Գեղեցկութեան : Ան կը վազէ դէպ ի բոլոր ճամբաները, խանդավառ, երբեմն անոնցմէ ետ կը դառնայ քիչ մը յուսախար, յետոյ նորէն կը մեկնի, աւելի ջերմ

աւելնով, դէպ ի նորանոր յափշտակութիւններ : Օժտուած բարեբազդարար արուեստագէտի շատ ճոխ խառնուածքով մը, ան երբեք չի կրնար ամբողջական սխալ մը գործել, եւ իր բոլոր գործերը՝ որոշ անկիւնէ մը նկատուելով՝ շահեկան կ'երեւան :

Դեռ այս վայրկեանիս « ճամբարաժան » ին վրայ կը գտնուի : Փոքրիկ Կարմիր Շափըրոնին պէս, ան աջէն, ձախէն քաղած է ծաղիկներ, որոնց ոմանք հրաշալի են . ժամը հնչած է, ուր ան մեզի պիտի ընծայէ վերջապէս ներդաշնակ փունջ մը, պատկառելի գործ մը, որ զայն յանկարծ պիտի դնէ, ատոր համոզուած ենք, հայ արձանագործութեան է'ն առաջին կարգին վըրայ :

ՀԱՆՐԻ ՀԵՐՐ